

ROQUETTE FRERES MOD RÅDET
RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
7. november 1996 ^{*}

I sag T-298/94,

Roquette Frères SA, Lestrem (Frankrig), ved advokat Jacques Dutat, Lille,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Arthur Brautigam og Jan-Peter Hix, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Rozet, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

^{*} Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1868/94 af 27. juli 1994 om en kvoteordning for produktionen af kartoffelstivelse (EFT L 197, s. 4),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne P. Lindh og J. D. Cooke,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. juli 1996,

afsagt følgende

Dom

Retlig baggrund

- 1 Grundforordningen for så vidt angår produktionsordningen for kartoffelstivelse er Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn (EFT L 181, s. 21, herefter »grundforordningen«), der ligeledes omfatter kartofler, der kan anvendes i stedet for korn til fremstilling af stivelse. Da de særlige vanskeligheder i kartoffelstivelsesindustrien, især af strukturel art, fandtes at gøre det berettiget at træffe en kompensationsforanstaltning til fordel for denne sektor, udstedte Rådet i henhold til artikel 8, stk. 4, i grundforordningen Rådets forordning (EØF) nr. 1543/93 af 14. juni 1993 om fastsættelse for høstårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96 af præmien til producenter af kartoffelstivelse (EFT L 154, s. 4, herefter »forordning nr. 1543/93«). Forordningen præciserer, at for

produktionsåret 1993/94 skal medlemsstaterne yde denne præmie til kartoffelstivelsesproducenterne pr. ton produceret kartoffelstivelse. Samme præmie anvendes for produktionsårene 1994/95 og 1995/96, såfremt den samlede produktion af kartoffelstivelse ikke har oversteget 1,5 mio. tons i et eller to af de forudgående produktionsår.

- 2 Da produktionen oversteg 1,5 mio. tons i produktionsåret 1993/94, vedtog Rådet i overensstemmelse med artikel 1 i forordning nr. 1543/93 en ændringsforordning, Rådets forordning (EF) nr. 1868/94 af 27. juli 1994 om en kvoteordning for produktionen af kartoffelstivelse (EFT L 197, s. 4, herefter »forordning nr. 1868/94« eller »den anfægtede forordning«).

- 3 Som led i kvoteordningen er hver medlemsstat, hvor der produceres kartoffelstivelse, tildelt en kvote baseret på den gennemsnitlige kartoffelstivelsesproduktion med præmiedydelse i den pågældende medlemsstat i produktionsårene 1990/91, 1991/92 og 1992/93. For Tysklands vedkommende fandtes der at burde tages hensyn til overgangen til markedsøkonomi fra den planøkonomi, som inden Tysklands forening blev anvendt i de nye delstater, og den deraf følgende ændring af produktionsstrukturerne i landbruget og de nødvendige investeringer, hvorfor denne medlemsstat blev tildelt en kvote, der var baseret på den gennemsnitlige produktion i produktionsåret 1992/93, forhøjet med yderligere 90 000 tons. Der blev endvidere oprettet en reserve på op til 110 000 tons for at omfatte produktionen i Tyskland fra produktionsåret 1996/97, såfremt produktionen hidrører fra investeringer, som er uigenkaldeligt foretaget inden den 31. januar 1994.

- 4 Det tilkommer medlemsstaterne at fordele kvoterne mellem kartoffelstivelsesproducenterne for produktionsårene 1995/96, 1996/97 og 1997/98. Kvoterne kan tildeles de producenter, der har modtaget en præmie, og beregnes enten på grundlag af den gennemsnitlige stivelsesproduktion i produktionsårene 1990/91, 1991/92 og

1992/93 eller i produktionsåret 1992/93. Ved beregningen af kvoterne skal medlemsstaterne endvidere tage hensyn til investeringer foretaget før den 31. januar 1994 med henblik på produktion af kartoffelstivelse.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 5 Sagsøgeren, Roquette Frères SA, driver to virksomheder i Frankrig, der producerer kartoffelstivelse. Selskabet modtog i produktionsåret 1993/94 en præmie pr. ton produceret kartoffelstivelse i overensstemmelse med forordning nr. 1543/93. Følgelig var selskabet også berettiget til en kvote i henhold til den kvoteordning, der blev indført ved forordning nr. 1868/94.

- 6 Da sagsøgeren fandt, at ordningen var diskriminerende, anlagde selskabet ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 1994 nærværende sag med påstand om annullation af forordning nr. 1868/94.

- 7 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 8. november 1994 fremsatte Rådet en formalitetsindsigelse under henvisning til, at sagsøgeren hverken var umiddelbart eller individuelt berørt af den pågældende retsakt.

- 8 I sit indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen, indleveret den 12. december 1994, har sagsøgeren nedlagt påstand om, at formalitetsindsigelsen forkastes.

- 9 Kommissionen fremsatte den 13. februar 1995 begæring om intervention til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 3. april 1995 imødekom Rettens præsident begæringen.

- 10 Kommissionen indgav skriftligt indlæg vedrørende formalitetsspørgsmålet den 26. april 1995.

- 11 Ved kendelse af 25. oktober 1995 besluttede Rettens Fjerde Afdeling at behandle formalitetsindsigelsen i forbindelse med sagens realitet.

- 12 Den 24. januar 1994 indgav Kommissionen et skriftligt indlæg vedrørende sagens realitet.

- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

- 14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 11. juli 1996. Herunder oplyste sagsøgeren, at selskabet ligeledes har anlagt sag ved Tribunal administratif d'Amiens med påstand om annullation af de franske bekendtgørelser til gennemførelse af den anfægtede forordning, i hvilken forbindelse der er fremsat begæring til Tribunal administratif om, at den anvender EF-traktatens artikel 177 og forelægger Domstolen et præjudicielt spørgsmål om den anfægtede forordnings gyldighed.

Parternes påstande

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 1868/94 annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Sagsøgte, Rådet, har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Intervenienten, Kommissionen, har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

Parternes anbringender og argumenter

18 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand gjort to annullationsgrunde gældende, for det første, at princippet om forbud mod forskelsbehandling er blevet tilsidesat, idet særbehandlingen af Tyskland ikke er objektivt begrundet, og for det andet, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat, idet særbehandlingen af Tyskland under alle omstændigheder er uforholdsmæssig.

- 19 Rådet og Kommissionen har principalt gjort gældende, at sagen bør afvises, subsidiært, at sagsøgte bør frifindes.

Formaliteten

Sammenfatning af parternes argumenter

- 20 Ifølge Rådet er sagsøgeren hverken umiddelbart eller individuelt berørt af den anfægtede forordning.
- 21 Rådet har henvist til, at en privatperson kun kan anses for umiddelbart berørt, såfremt virkningerne af en forordning, der anfægtes, er en nødvendig og automatisk følge af retsakten, som ikke kræver, at der træffes en senere, selvstændig afgørelse af en fællesskabsinstitution eller af en medlemsstat, der bygger på et skøn (Domstolens dom af 16.6.1970, sag 69/69, Alcan Aluminium Raeren m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 63, org. ref.: Rec. s. 385, og af 6.3.1979, sag 92/78, Simmenthal mod Kommissionen, Sml. s. 777).
- 22 Rådet har i denne forbindelse henvist til, at forordning nr. 1868/94 ikke umiddelbart angiver individuelle kvoter, men at disse fastsættes af medlemsstaterne, der herved frit kan vælge den referenceperiode, der skal finde anvendelse, og valget mellem den ene eller den anden referenceperiode kan have mærkbare følger for de individuelle kvoter, navnlig såfremt der har været væsentlige ændringer i de producerede mængder i løbet af den periode, der tages i betragtning, hvilket er tilfældet i Tyskland.

- 23 I denne forbindelse har Rådet ligeledes henvist til, at medlemsstaterne har pligt til at tage hensyn til »investeringer, som virksomheder, der fremstiller kartoffelstivelse, har foretaget før den 31. januar 1994, såfremt investeringerne ikke har givet anledning til en produktionsforøgelse i den referenceperiode, medlemsstaten har valgt« (jf. artikel 2, stk. 2, i den anfægtede forordning).
- 24 Rådet har endvidere gjort gældende, at den anfægtede forordning er en almenyldig retsakt, der har virkninger i forhold til samtlige erhvervsdrivende. Der er således ikke tale om en beslutning, der er udfærdiget i form af en forordning, i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand. Rådet har henvist til, at Domstolen har udtalt, at en retsakt ikke mister sin karakter af forordning, fordi man på et bestemt tidspunkt med større eller mindre nøjagtighed kan fastslå antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den finder anvendelse på, når blot den efter sit sigte finder anvendelse på et objektive sagsforhold af retlig eller faktisk art, som den selv definerer (Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 31, org. ref.: Rec. s. 595, og af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061, præmis 25). Rådet har anført, at sagsøgeren befinder sig i en tilsvarende situation som alle andre erhvervsdrivende, dvs. i samme situation som alle de stivelsesproducenter, der har produceret stivelse i én af referenceperioderne. Den anfægtede forordning rammer således ikke sagsøgeren på grund af visse egenskaber, som er særlige for sagsøgeren, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller sagsøgeren fra alle andre (Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20).
- 25 Ifølge sagsøgeren må den anfægtede retsakt, der er vedtaget i form af en forordning, dog anses for en beslutning, som berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt; sagsøgeren har derfor en personlig retlig interesse i søgsmålet.
- 26 For så vidt angår kravet om, at den pågældende skal være umiddelbart berørt, har sagsøgeren henvist til, at forskellen i resultatet ved anvendelse af enten den ene eller den anden af de to beregningsmetoder, der er fastsat i den anfægtede forordning, i Frankrig kun er på 0,2%. I realiteten er der således ikke overladt den franske regering noget skøn, hvorfor gennemførelsen på nationalt plan må anses for rent automatisk (jf. bl.a. Domstolens dom af 29.3.1979, sag 113/77, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1185).

- 27 Sagsøgeren har præciseret, at bestemmelsen i den anfægtede forordning, hvorefter der skal tages hensyn til investeringer, som er foretaget før den 31. januar 1994, ikke øver indflydelse på fastsættelsen af de individuelle kvoter i Frankrig, idet de franske stivelsesproducenter ikke har foretaget investeringer.
- 28 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at forordningen berører selskabet individuelt. Ifølge sagsøgeren finder den anfægtede forordning anvendelse på et begrænset antal bestemte erhvervsdrivende, hvis særlige situation har haft betydning for dens indhold, idet den tildelte kvote beregnes på grundlag af de mængder, der er produceret de senere år. Sagsøgeren har således en »særlig egenskab«, da sagsøgeren kun har den til fælles med et meget begrænset antal erhvervsdrivende, og »den faktiske situation, der adskiller sagsøgeren fra alle andre«, er, at sagsøgeren har produceret den præmierede mængde stivelse i løbet af de seneste produktionsår (jf. Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 196, og af 18.11.1975, sag 100/74, CAM mod Kommissionen, Sml. s. 1393, samt Domstolens kendelse af 7.12.1988, sag 138/88, Flourez m.fl. mod Rådet, Sml. s. 6393, af 4.12.1991, sag C-225/91 R, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 5823, og af 24.5.1993, sag C-131/92, Arnaud m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2573).
- 29 Kommissionen har for det første anført, at Rådet vedtog den anfægtede retsakt af hensyn til en kontrol med udviklingen inden for kartoffelstivelsesproduktionen, der i produktionsåret 1993/94 havde oversteget den tidligere fastsatte tærskel på 1,5 mio. tons. Kommissionen har anført, at den pågældende retsakt er en generel retsakt og ikke en beslutning vedtaget i form af en forordning, idet den indfører den kontrolforanstaltning, som fællesskabslovgiver har fundet mest egnet i en markedssituation, der er objektivt fastslået og ubestridt. Kommissionen har understreget, at denne kontrolforanstaltning i generelle og abstrakte vendinger retter sig til kategorier af personer, der er bestemt ved deres objektive egenskab af stivelsesproducenter, der fremstiller stivelse på grundlag af kartofler.
- 30 Kommissionen afviser endvidere sagsøgerens argument om, at selskabet er individuelt berørt, fordi det tilhører en lukket kreds af erhvervsdrivende, hvis særlige situation påvirkes af den anfægtede retsakts indhold.

- 31 Kommissionen gør gældende, at det af Domstolens hidtidige praksis fremgår, at den omstændighed, at en kreds af personer berøres, ikke er relevant for afgørelsen af, om sagsøgeren berøres individuelt eller ej, men derimod den pågældende forordnings saglige indhold og gyldighedsperiode. Kommissionen har herved henvist til Domstolens praksis, hvorefter en retsakt ikke mister sin karakter af forordning, fordi man på et bestemt tidspunkt med større eller mindre nøjagtighed kan fastslå antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den finder anvendelse på, når blot den efter sit sigte finder anvendelse på et objektivt sagsforhold af retlig eller faktisk art, som den selv definerer (jf. den ovennævnte dom i sagen Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet).
- 32 Ifølge Kommissionen kræves det endvidere, at der er årsagsforbindelse mellem institutionens kendskab til sagsøgerens situation og den vedtagne foranstaltning (jf. generaladvokat Van Gerven's forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens domme af 15.6.1993, sag C-213/91, Abertal mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, og sag C-264/91, Abertal mod Rådet, Sml. I, s. 3265).
- 33 I denne forbindelse har Kommissionen ligeledes henvist til, at Domstolen i Abertal-sagerne, i kendelsen i Arnaud-sagen og i kendelserne af 21. juni 1993 i banan-sagerne (jf. kendelse i sag C-257/93, Van Parijs m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3335) afviste sagerne med den begrundelse, at de anfægtede bestemmelser fandt anvendelse på objektive bestemte situationer og havde retsvirkninger i forhold til kategorier af personer, der var beskrevet på generel og abstrakt måde, selv om sagsøgerne havde gjort gældende, at de udgjorde en lukket kreds af erhvervsdrivende. Kommissionen har understreget, at sagsøgeren ikke har ført det mindste bevis for, at selskabets situation nødvendigvis blev tillagt betydning ved den omtvistede retsakts vedtagelse, eller at der er årsagsforbindelse mellem sagsøgerens særlige situation og den pågældende retsakt.
- 34 Kommissionen har endelig gjort gældende, at sagsøgeren under ingen omstændigheder har ført bevis for eller på nogen måde godtgjort, at selskabet befandt sig i en særlig situation, hvori det nød en speciel beskyttelse, som den anfægtede retsakt var et angreb på, eller at dets økonomiske virksomhed er alvorlig forstyrret som følge af den pågældende retsakt.

Retten bemærkninger

- 35 Det fremgår af Domstolens og Rettens faste praksis, at traktatens artikel 173, stk. 4, tillægger privatpersoner ret til at anfægte enhver beslutning, der, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (jf. Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, og Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA og FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187).
- 36 Afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning, beror på, om den omhandlede retsak er almengyldig eller ej, og det afgørende er derfor den anfægtede retsakts beskaffenhed og navnlig de retsvirkninger, den skal have eller faktisk har (Domstolens dom af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, præmis 7, og Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33).
- 37 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at en bestemmelse, der efter sin art og rækkevidde er generel, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt, såfremt den pågældende rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre, hvorved han individualiseres på samme måde som adressaten for en beslutning (jf. f.eks. de tidligere nævnte domme i Plaumann-sagen, s. 414, org. ref.: Rec. s. 223, og i Codornú-sagen, præmis 19 og 20, samt kendelsen i Asocarne-sagen, præmis 43).
- 38 Intet i den anfægtede forordning medfører, at den må anses for en beslutning vedtaget i form af en forordning. Den er således affattet i generelle og abstrakte vendinger og finder anvendelse i samtlige medlemsstater, uden at der på nogen måde er

taget hensyn til de enkelte producenters situation. Den har til formål at forvalte den samlede fællesskabsindustri for kartoffelstivelse, hvilket fremgår af den omstændighed, at de fastsatte foranstaltninger var forudset i forordning nr. 1543/93, hvoraf det fremgår, at Rådet træffer afgørelse om, hvilke foranstaltninger der skal træffes, såfremt virksomhedernes samlede produktion af kartoffelstivelse overstiger 1,5 mio. tons (jf. præmis 1-4 ovenfor).

39 Heraf fremgår, at den anfægtede forordning finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og medfører retsvirkninger for en kreds af personer, der er bestemt på almen og abstrakt måde.

40 Det bemærkes, at dette resultat ikke kan anfægtes under henvisning til, at den ordning, der er indført ved den anfægtede forordning, indebærer, at der indrømmes Tyskland særbehandling, idet denne særbehandling i realiteten er en del af forordningens generelle formål, hvorfor den ikke har forbindelse med særlige egenskaber ved de personer, der berøres af forskelsbehandlingen.

41 For så vidt angår argumentet om, at sagsøgeren er »individuelt berørt« af den anfægtede forordning som følge af, at den finder anvendelse på et begrænset antal erhvervsdrivende, hvis særlige situation den påvirker, bemærkes, at den omstændighed i sig selv, at en erhvervsdrivende tilhører en lukket kreds af erhvervsdrivende, som ikke kunne udvides med andre retssubjekter på det tidspunkt, hvor forordningen blev vedtaget, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at denne erhvervsdrivende kan anses for individuelt berørt (jf. Rettens dom af 15.12.1994, sag T-489/93, Unifruit Hellas mod Kommissionen, Sml. II, s. 1201, præmis 25, og af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 63, 64 og 65).

42 Det fremgår således af Domstolens og Rettens faste praksis, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed og dermed sin karakter af forordning, fordi det med større eller mindre præcision er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsaktens på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, retlige eller faktiske omstændigheder, som er fastlagt i retsaktens, og som er relevante i forhold til dens

formål (jf. ovennævnte dom i sagen Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, s. 605 og 606, Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mostro m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48, og ovennævnte Weber-dom, præmis 64).

- 43 I den foreliggende sag rammes sagsøgeren netop af de pågældende bestemmelser som følge af omstændigheder, der er objektivt fastlagt i den anfægtede forordning, og som er relevante i forhold til dens formål. At antallet af berørte erhvervsdrivende er begrænset, er en følge af selve den ordning, der er indført ved forordningen, nemlig tildeling af en fællesskabsstøtte via medlemsstaterne til de stivelsesproducenter, der har været omfattet af de tidligere fællesskabsforanstaltninger. I denne forbindelse bemærkes endvidere, som det anførtes af Kommissionen i retsmødet, at en sådan situation ikke er usædvanlig inden for rammerne af den fælles landbrugs politik.
- 44 Det fremgår af det anførte, at sagsøgerens situation svarer til den, alle andre stivelsesproducenter, der har fremstillet stivelse i løbet af produktionsårene fra 1990 til 1993, og som har modtaget en præmie i denne anledning, befinder sig i. Sagsøgeren karakteriseres derfor ikke af en særlig egenskab eller en faktisk situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der befinder sig i samme situation. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning.
- 45 Det bemærkes i øvrigt, at sagsøgeren har anlagt sag for den kompetente nationale ret i anledning af de franske bekendtgørelser, hvorved selskabet er blevet tildelt sin kvote i medfør af forordning nr. 1868/94 (jf. præmis 14 ovenfor), således at den nationale ret i givet fald har mulighed for at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål i medfør af traktatens artikel 177, stk. 1, litra b). Domstolen har under en sådan sag kompetence til at tage stilling til gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner.
- 46 Sagen bør følgelig afvises, uden at det er fornødent at behandle spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er umiddelbart berørt af forordningen.

Sagens omkostninger

- 47 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør i overensstemmelse med Rådets påstand dømmes til, foruden sine egne omkostninger, at betale de af Rådet afholdte omkostninger. I overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kommissionen, der er indtrådt som intervenient i sagen, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren betaler sine egne omkostninger og Rådets omkostninger.
- 3) Kommissionen betaler sine egne omkostninger.

Lenaerts

Lindh

Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. november 1996.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitssekretær

Afdelingsformand